

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput II. De inventione reliquiarum sanctorum quadraginta Martyrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

διελθοιτων τοιςτων γνωσιν, και παρ των γε-
γραμμυρων πυθολο, ει τη γραφη σιναδδ
α παρ γαλα. ω δ μη ταυτα μονα περς
πιση δοκει, πισεω και θεος αυλος, παντο
πε δια τλω πολλιειαν κεχαρισμυρω αυλω
εχων ως δυχαυρης ετοιμωσ υπακειν, και
πολλαις αυλη παριτων παρ κλειων παρ φαί-
νεας. εγδ αν φαην ποτε θεοφιλην παρ γι-
νεας τοις ανθρωποις, λω μη σφας αξιες
ταυτης δια των εργων παρεχωσιν. αλλ οσα
μυτων καθ' ειασον εις δυο δεξιν ηκεν, επι-
δηκνωτων θεοφιλη ειναι τλω τε βασιλειωσ
αδελφω, εκων παρησω τεωσ μη και μωμη-
σηαι, τισ ως ετερα πραγμαδιδυομυρω, εις
εγκωμιων νομον ετραπηνη' ο δε μοι και και
αυλον, ο κλησιαστικησ τεισορειασ ιδιον ειναι
δοκει, και θεοφιλειασ αυλησ παρ φανησ ελεγ-
χω. αυλοθεν ερω, ει και χρωνω υστερον συνεθη'
εχδ δ ωδε.

A bonorum illius perscriptam legerit, &
ex scriptis exploraverat, num res ipsæ
cum verbis nostris consentiant. Si cui
vero hæc per se sola non sufficiant, at
certe Deus illi fidem faciat: qui illam
ob vitæ sanctimoniam adeo charam ha-
bet & acceptam, ut eam orantem cele-
riter exaudiat, ac sæpenumero quæ ge-
renda sunt, ei prænuntiet. Neque enim
Dei amorem ac benevolentiam homi-
nibus unquam conciliari dixerim, nisi il-
li operibus suis dignos se amore illo præ-
stiterint. Ac singula quidem ex quibus
demonstrari potest Deo charam esse Im-
peratoris sororem, libens hic prætereo:
ne quis forte calumnietur, me qui aliud
scribendi argumentum susceperim, ad
laudes & encomia divertere. Illud ve-
ro quod per se ipsum & Ecclesiastica
historiæ congruum esse mihi videtur,
& divini in illam amoris perspicuum ar-
gumentum, hoc loco commemorabo,
quamvis aliquantò post acciderit. Est
autem hujusmodi.

Κεφ. 6.

CAPUT II.

Περ τησ ευρεσασ των λειψων των αγιων τεσσαρακοντα
μαρτυρων.

De inventione reliquiarum sanctorum
quadraginta Martyrum.

Γινη τις δυσεβια τεννομα, διακονοσ τ μα-
κεδονιεσ αιρεσεωσ, οικημει και κηπον ειχε
προ τεσ τειχεσ τ κωνσταντινεπολεωσ, και ιεροσ
λειψανα εν ταδε εφυλασσε των εν σεβαστεια
τ δεμυριασ κτ' τασ λικνιεσ χρωνωσ μαρτυρη-
σαντων τεσσαρακοντα εραβιωων μεγαλοσα
δ τελαβιαν, και ελεπε τον παρρησιμυρον τε-
πον μοναχοις ομοδεξιοις, και μεθ ορκων αυλων
εδεθη εν κεισε ταφλωαι. υπερ δ κεφαλησ επι
τω ακρω τ αυλησ πορθη ιδια ξεσαι, και συκα-
ταδεωσ αυλη των μαρτυρων τα λειψανα, και
μηδενι καταμηνυσαι και οι μην ωδε εποιεν
ωσε δ τ παρσηκωσθεσ θεραπειασ μεγαλαγ-
χανειν τεσ μαρτυρασ και τεσ εξωθεν αγνοειν
κτ' τα συνεθεμυρα περς δυσεβιαν, δικλη-
θειον οικον υπο γλω ετεκλιηαντο παρι τλω
αυλησ τηκνη. εις δε το παρ φανησ, οικη-
μα υπερανω παλιν τοις οπλαισ το εδα-
φο ημφισμενον, τε καταβασιον εν τετε-
λανθανον επι τεσ μαρτυρασ. μη δε ταυτα
καυταρι ανηρ των τοτε εν δυναμει, οσ

Mulier quædam, Eusebia nomine,
Diaconissa sectæ Macedonianæ,
ædes & hortum habebat haud procul à
mœnibus urbis Constantinopolitanae.
Illic sacras reliquias custodiebat quadra-
ginta militum illorum, qui olim regnan-
te Licinio martyrium perpeffi erant Se-
bastia. Quæ cum moritura jam esset, su-
pradictum locum Monachis ejusdem
sectæ reliquit, & jurejurando eos ob-
strinxit, ut ipsam illic sepelirent, ac supra
caput in summa parte loculum ipsius se-
paratim inciderent, & Martyrum reli-
quias una cum ipsa deponerent, nec ulli
rem indicarent. Ac monachi quidem
id quod mandatum erat, fecerunt. Ve-
rum ut Martyres debito cultu affice-
rentur, & res nihilominus, sicuti Euse-
bia polliciti fuerant, extraneos lateret,
oratorium sub terra circa mulieris tu-
mulum ædificarunt: superne vero habi-
taculum construxerunt, cujus solum
coctis lateribus constratum erat, atque
ex eo descensum occultum ad Marty-
res. Postmodum vero Casarius, vir ea
tempestate potentissimus, quippe qui ad

Consulatum & ad Prefecturam Prato-
 rii euectus fuerit, uxorem suam fato fun-
 ctam juxta Eusebiæ loculum sepelivit.
 Id enim ipsis, dum viverent, ex com-
 pacto placuerat; quippe quæ sese invi-
 cem maxime diligenter, & in fidei do-
 ctina inter se consentirent. Hinc data
 est occasio Cæsario, locum illum sibi
 emendi, ut & ipse juxta conjugem suam
 sepeliretur. Supradicti vero Monachi
 alium in locum migrarunt, nihil de
 Martyribus indicantes. Posthæc col-
 lapsò ædificio, humoque ac ruderibus
 superjectis, uniuersus ille locus compla-
 natus est. Nam Cæsarius in honorem
 Thyrsi Martyris, magnificam illic Ec-
 clesiam Deo ædificauit. Porro supra
 memoratum locum destrui, & tantum
 temporis spatium elabi, meo quidem
 iudicio Deus de industria idcirco per-
 misit, ut & Martyrum inventionem,
 & benevolentiam suam erga inventri-
 cem illorum, mirabiliorem atque illu-
 striorem redderet. Inventrix autem
 illa fuit Pulcheria Augusta, foror Im-
 peratoris. Nam cum admirandus
 Thyrsus ter illi apparuisset, Martyres
 qui sub terra latebant indicavit, utque
 ad ipsum transferrentur præcepit, ut ea-
 dem depositione, parique cultu quo
 ipse fruerentur. Ipsi quoque quadragin-
 ta Martyres candidis vestibus amicti, eo-
 dem tempore semetipsos ei indica-
 runt. Res porro ipsa fidem omnem
 transcendere, nec facile expediri posse
 videbatur. Nam nec antiquiores cleri-
 ci illius Ecclesiæ, licet sapius interro-
 gati, nec alius quisquam, Martyres in-
 dicare potuerunt. Tandem vero cun-
 ctis jam desperantibus, Polychronio
 cuidam Presbytero, qui olim fuerat ex
 Cæsarii familiaribus, Deus in memo-
 riam reuocavit monachos illos qui olim
 locum incoluerant. Hic ergo ad cleri-
 cos Macedonianorum profectus, eos de
 monachis interrogavit. Cumq; omni-
 bus jam defunctis, unicum ex illis super-
 stitem reperisset, qui ad hoc ipsum ser-
 uatus esse videbatur, ut quæsitos Marty-
 res indicaret; rogavit hominem, ut sibi
 diceret, utrum sacras reliquias in supra-
 dicto loco reconditas nosset. Sed cum
 illum ob pactum quod cum Eusebia pe-
 pigerant, non nihil tergiverlantem vi-
 deret, diuinam ei revelationem, & in-
 stantiam Augustæ, ipsorumq; omnium
 desperationem exponit Polychronius.

καὶ ὑπάτε καὶ ὑπάρχε εἰς ἀξίαν παρῆναι, καὶ
 θάνατον αὐτῶν τὴν γαμέλιον παρῆναι τὴν ὁμο-
 βίας σορην εἰσάγει· πῶς γὰρ ἐτι ὁμοβίας
 αὐταῖς συνέδοξεν, ὡς ἐφ' ἑαυτῶν κεχρησμέ-
 ναι ἀλλήλοις, καὶ ὡς τὸ δόγμα καὶ τὴν ὁμο-
 σκίαν ὁμοφρονέσαις· ἐβουλεύθη προβαλεῖν
 ἐγγὺς καὶ αὐτῶν κήσαδ, τέτον τοῦτοπος, ὡς
 ἀν καὶ αὐτὸς πλησίον τῆ γαμέλιος ταῦτα· οἱ δὲ
 προσφρημένοι μοναχοί, ἀλλαχῆ μετὰ κλη-
 σαν, μηδὲν ὡς τῶν μαρτύρων ὁμολογήσαν-
 τες· καλαπεσόντες· ὅτι οἱ καὶ ταῦτα, γὰρ
 τε καὶ φουρτὴ ἐπιβλήθη· πᾶς ὁ τῆς ὁμο-
 βίας ἐξομαλιθῆ καὶ ὅτι αὐτὸς καὶ αὐτῶν
 εἰς τιμὴν θύσεσ τε μαρτύρων, μεγαλοπρεπῆ
 ναὸν τῶ θεῷ ἐκτίθει· ἀνέστησεν ὡς οἱ καὶ ἑπι-
 μελῶς ὡδὲ ἀφανιστῶν τὸν προσφρημένον ὁμο-
 βίας, ὡς ὅσον προσελθὲν χεῖρον ἐστὶν ἐβου-
 λῆ, ὡς ὅσον ἐβουλεύθη καὶ ἐπιφανέσθαι παρα-
 σκιδάξων τῆ μαρτύρων τὴν θύσαν, ὡς τὸ
 ῥόσθης τὴν εὐοφίλῶν· ἦν δὲ τῆ κρατῆ· ἡ δὲ
 δελφὴ πελχεῖα ἡ βασιλίς· ἐπιφανέσθαι γὰρ
 αὐτῆ τρίτον ὁ θαυμασίον θύσεσ· τὸς ἑπι-
 γνῆν κρυπτόμενος ἐμήνυσε, καὶ μετὰ αὐτῶν
 πρὸς ἐαυτὸν ἐκέλευσεν ὡς τὸ ὁμοβίας θύ-
 σεως καὶ τιμῆς μετέχευ· ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς αὐ-
 τῶσ ἀρῶν ὁμοβίας χλανιδάσθαι μετὰ ὁμοβίας
 πρὸς, καλαδῆλῶσ αὐτῆ σφᾶς ἐποιήσασθαι· ὡς
 δοκεῖ ὅτι τῶσ εἶναι κρείττον το πρᾶγμα, καὶ
 πᾶσι μελῶσ ἀπορον· ἔτε γὰρ οἱ παλαιότεροι
 τῶν ἐκτίθει κληρικῶν πολλοί καὶ ἐβουλεύθησθαι,
 ἔτε ἀλλῶ· ὡς οἱ καλα μνησθαι ἐχέτωσ μαρ-
 τυρας· τὸ δὲ τελευταῖον, πᾶσι ἀμνησθαι
 τῶν, πολυχρονίῳ τινι προσφρημένῳ, πᾶσι
 γρουδῶ τῶν καὶ αὐτῶσ οἰκείων, αὐτῶσ τὸ θεῶν
 εἰς ἑαυτὸν τῶσ τῶσ τῶσ οἰκησῶσ μαρ-
 τῶσ· καὶ παρὰ τῶσ μακεδονιανῶν κληρικῶσ
 ἐλθῶν, ἐπυνθάνεσθαι ὡς αὐτῶν· ἦδη δὲ πᾶσι
 τῶν τελελευτῶσ, ἕνα μῶσιν ὡς οἱ αὐτῶσ ἐπι-
 ρῶν ὡς ἐπιμνησθαι τῶν ἐπιμνησθαι μαρ-
 τυρῶν ἐτι πεφυλαγμένον ἐν ζωῶσ, ἐδῶσ
 φράξαι, εἶγε ἰσραὴ λείψανα εἶδεν ὑπὸ τοῦ
 λωθεῖα χῶρον κρυπτόμενα· ἐπεὶ δὲ οἱ
 τῶσ πρὸς δισσεβίαν συνθήκας, ἰδῶν αὐτῶσ
 πολυχρονίῳ ὑποπαρεδῶσθαι, καὶ τὴν θύσαν
 ἐπιφανέσθαι ἐδήλωσε, καὶ τῶσ βασιλῆσ
 τῶσ ὁχλήσασθαι, καὶ αὐτῶν τὴν ἀμνησθαι
 συναμ-

συμολόγησεν ἀληθῆ τὸν θεὸν ἐπιδείξαι τῆ
 κραδίῃ βέβαια γὰρ ὅτι ἄνα, ἡ δὲ ὑπό γέρον
 τας ἡγεμένους τῶν μοναστικῶν ἐκδιδασκόμε-
 νον, ἀρετῶς ἐπίστατος, μάξιμας καὶ ἀει-
 τῆν διστείας σοφῶν, μηδεὶ ἀναμύτοι, πότε-
 ρον ὑπὸ τέλει, ἢ ἐτέρωθεν κάθωρυμῶν οἰοί-
 ται, πολλὴν παρελθεῖν χρόνον, καὶ τὴν ἀειρεῖαν
 ἄφην τῶν ἐπὶ εἰς τὸν νῦν φαινόμενον ἀμειψῆ-
 ναι, ἐμὴν ἐφη πολυχρόνιον, ἐπὶ αὐτὸ ἀε-
 ποντα, μέμνημαι γὰρ ἀναλυτῶν τῆ ταφῆ τῆ
 καίσαρος γαμήλιος, καὶ ἀναλοῖζόμενον ἐπὶ
 πύλας ἀνακειμένης λεωφόρος, εἰκάτω ἀνὴρ
 καὶ ἀει τὸν ἀμβωνα βήμα, ὅτε τῶν ἀνα-
 γωσῶν ἐκτὸν ὑπολαβῶν ὁ μοναχὸς εἶπε, ἡ δὲ
 διστείας σοφῶν ἀειρεῖαν καίσαρος γαμήλιον
 ἡγήσων, καὶ τὸν καίσαρος τὰ πολλὰ συνῆ-
 σαν ἀλλήλους, ἡ δὲ φανέσθαι σωθέντες ἀμαρ-
 τίας ἔχον, ἐπεὶ ἡ δὲ εἰρημνία οὐκ ἔστιν ἐδῆ,
 καὶ τὰ εἰρημνία ἀνιχνύειν, ματῶσα ταῦ-
 τα ἡ βασιλῆς, ἀειρεῖαν ἔχει τῶν ἐργῶν
 ἀνορηχέτος τῶν ἀειρεῖαν ἀμβωνα χάριτος, ἀ-
 ρίστη τῆ καίσαρος γαμήλιος θήκη, καὶ τὸς
 συνέβαλε πολυχρόνιον, ὀλίγον ὅτι διεσῶς ἐκ
 πλαγίως καὶ ἀσφωμα πλίνθων ὅπῳ, ἰσομέ-
 τρωσ τῆ τῶν ἀειρεῖαν πλάξ μαρμαρι-
 νῶν ἢ ἀνὴρ διστείας ἢ σοφῶς ἀπεδείχθη, καὶ
 τὸ ἀειρεῖαν ἀνιχνύειν, ἐπικρῶς μάλα λυκο-
 πορφύρεος μαρμαροῖς ἢ φεισμένον, ὅτι ἐπὶ
 θεματῆ θήκης, ὡς εἰς ἱερῶν ἐξήση καὶ τοῖς ἀ-
 πεζῶν, ἐπὶ ἀκρῶν ὅτι καὶ ὁ οἱ μάρτυρες ἐκάνθω,
 τρυπήματα μικρῶν ἀνεφάνη, παρῶς ὅτι τῶν
 βασιλέως οἴκου, ῥάβδον λεπίλων ἢ ἔτυχε καὶ ἑ-
 χων, διὰ τῶν τρυπήματων καὶ θῆκεν, ἐάν μὴ
 στας, τῆ ῥῆνι προσήγαγε, ἡ δὲ μύρον δωδίας
 ὡς φεάνθη, ἐκ τῶν γὰρ ἀγαθαῖ ἐλπίδες
 τοῖς ἐργαζομένοις, ἡ δὲ τοῖς φεσῶσιν ἐχρῶν, καὶ
 σπαρτῆ τῶν σοφῶν ἀποκαλύψαι, ἀρίσκεισι
 τῶν διστείων, τὸ ὅτι ἀειρεῖαν ἀειρεῖαν
 θήκης, εἰς κίβωτον ἔχημα ἀειρεῖαν, ἰδίῳ
 ἠδὲ τῶν ἐκαλύπτῶν ἐπιθέματα, καὶ ἐκατέρωθεν
 ἀνὰ πρῶς τὰ χεῖλη σίδηρον ἐπικείμενον,
 συνέχευε μολιβδῶ συμπεπηγῶς ἐπὶ ὅτι μέσος
 τὸ αὐτὸ τρυπήματα πάλιν ἀναφανέν, ἐτι σαφέ-
 ερον ἐδείκνυ, ἠδὲ ὡς ἔχον τῶν μάξιμας, ὡς
 δὲ ταῦτα ἠγγέλθη, συνέδραμον εἰς τὸ
 μαρτύριον, ἡ τε βασιλῆς καὶ ὁ ἐπίσκοπος.

A Tum ille vera esse confessus est, ea quæ
 Deus Augustæ revelaverat. Se nam-
 que, qui tunc admodum adolecens
 monasticam disciplinam sub senioribus
 præfectis illic didicisset, compertum
 habere, quòd Martyres juxta arcam Eu-
 sebiæ jacerent; nescire tamen, utrum
 sub templo, an alibi defossi sint, pro-
 pterea quod multum temporis effluxe-
 rit, & prior loci facies in eam quæ nunc
 cernitur, speciem commutata sit. Ad
 hæc Polychronius: mihi vero, inquit,
 idem non accidit. Memini enim ad-
 esse me, tunc cum uxor Cæsarii sepelire-
 tur, & ex adjacente via publica judicans,
 conjicio illam jacere circa ambonem,
 quod est pulpitum lectorum. Igitur,
 subjecit monachus, Eusebiæ arca juxta
 Cæsarii conjugem requirenda est.
 Nam & dum viverent, unâ erant ut
 plurimum: & ut mortuæ arceas vici-
 nas haberent, pactæ inter se fuerant.
 Cum igitur eo, quo dictum erat, loco
 fodiendum esset, & Martyrum in-
 vestigandæ reliquæ, Augusta eâ re in-
 lectâ, jussit ut opus aggredierentur.
 Eiusloque circa ambonem loco, reper-
 ta est arca conjugis Cæsarii, sicut Poly-
 chronius conjecerat. Et modico inter-
 vallo distans ex transverso pavementum
 coctorum laterum, & marmorea tabula
 magnitudine illi æqualis. Sub qua ipsius
 Eusebiæ oculus apparuit, & quod circa
 illum loculum erat oratorium, albo-
 purpurei marmoris crustis satis elegan-
 ter tectum. Operculum autem oculi,
 instar sacre mensæ fabricatum erat.
 In summa autem parte ubi Martyres ja-
 cebant, exiguum foramen apparuit.
 Tum vero adstans quidam ex Impera-
 toris palatio, tenuem virgam quam ma-
 nugerebat, per foramen demisit. Quam
 cum retraxisset, naribus admovit, &
 unguenti odorem suavissimum olfecit.
 Ea res & operantibus, & iis qui adsta-
 bant, animos addidit. Statimque de-
 lecto loculo, Eusebiam reperiunt. Id
 vero quod ad caput ejus eminebat, in
 arcæ formam undique dedolatum, pro-
 prio intus operculo tegebatur; & utrin-
 que ad labra impositum ferrum plumbo
 solidatum, operculum continebat. In
 medio vero foramen rursus apparens,
 adhuc manifestius ostendit, Martyres
 intus conditos esse. Quæ cum nuntiata
 essent, confestim Augusta, & Episco-
 pus, ad Basilicam Martyris accurrunt.

Ac protinus ferreis vinculis operâ artificum circumquaque exemptis, operculum facile posthac extractum fuit. Sub quo magna copia unguentorum, & in his duæ Pyxides argenteæ repertæ sunt, in quibus sacra reliquiæ erant reconditæ. Ac tum quidem Augusta, facta oratione, gratias egit Deo, quod ipsam tanta visione dignatus esset, & quod sacras reliquias tandem reperisset. Postmodum vero, cum Martyres pretiosissimâ capsâ honorasset, eos juxta admirandum Thyrsum deposuit: publica festiuitate, ut par erat, & solenni pompa cum psalmodiis & competenti cultu celebratâ: cui ego quoque interfui. Et hæc quidem in hunc modum gesta esse, testabuntur hi, qui festiuitati interfuerunt: omnes enim ferme adhuc supererunt. Quippe hæc diu postea contigerunt Proclo, Constantinopolitanam Ecclesiam administrante.

Αὐτὰρ ὁ δὲ διὰ τῶν ἐπισημόνων ἀειμαρτυρούντων τῶν σιδηρείων δεσμῶν, διπλοῦς ἔδεικται τὸ ἐπίθεμα· ὑπὸ ᾧ τὸ μίση πολλὰ, καὶ ἐν τοῖς μύθοις ἀλαβασροθήκαι δὲ γυροῖσι δύο διέδησαν, ἐν αἷσι τὰ ἱερά λεύκανα ἐκείνην ὅτε μὴν ἐν ἡ βασιλεὺς διχαρίσηται πρὸς τῷ θεῷ, ἑορταίης ἐπιφανείας ἀξιοῦντα καὶ τῆς διέσεως ἐπιτυχῆσα τῶν ἱερῶν λεύκανων μὲν ὅ ταῦτα, πολυέλεσάτη θήκη τιμωσάτης μαρτυρας, ὡς τὸν θεωπέσιον θυσον καλέσασθαι, δημοτέλους ἑορταίης, ὡς εἶκος, καὶ τῆς ἀεροσηκῆς πηκῆς καὶ πομπῆς σὺν ἡλιαμφοδίαις ἐπιλελειμένης, ἢ ἑ ἀλλοῖς ἐγὼ παρὰ ἡρόμω· ἑτὰ μὴν ἄδελφῶν, οἱ ἀδελφῶν ἄνθρωποι τῆ ἑορταίης μαρτυρήσασσι· ὅθεν ὅτι ἐπιπαύτες ἀείψουσι, καὶ ὅτι πολλῶν ἕσπερον συνίστηται, καὶ ἐπιπροδοῦν ὅ τὴν κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίαν

CAPUT III.

Κεφ. γ.

Iterum de virtute Pulcheriæ, ac sororum eius: & quam Deo charæ fuerint.

Ἐπιπερὶ ἀρετῆς καὶ θεοφιλείας τῆς πολυχρηστῆς, καὶ ταῖς αὐτῆς ἀδελφῶν.

Sed & aliis in rebus, Deus id quod venturum erat, Augusta sæpius prænuntiasse dicitur: multaque tum illi, tum sororibus accidisse fama est, quæ Dei erga illas amorem testarentur. Nam & illæ idem vivendi genus institutumque sectantur. Erga sacerdotes ac sacras ædes promptæ ac sedula: in peregrinos, egentes ac pauperes munificæ. Mensa ut plurimum eadem est omnibus, idemque processus. Noctu atque interdium Hymnos Deo simul canunt. Et prout honestarum mulierum consuetudo est, texendi & hujuscemodi operum studiose sunt. Otium enim ac desidiam, quamvis Augustæ, & in Imperio natæ atque educatæ, sacra virginitate quam profitentur, indignam esse censuerunt, & à vita sua procul amandarunt. Quæ de causa cum Deus manifeste propitius esset, earumque domum præsidio suo tueretur, Imperatoris quidem & ætas & Imperium indies crescebat. Infidias vero & bella, quæcunque adversus illum conflata erant, sua sponte discutiebantur.

Λογὸν δὲ ἐπὶ ἄλλοις πράγμασι πολυλάκις τὸν θεὸν προαναφανῆναι τὸ μόνον τῇ βασιλεῖδι, ἑ πλείους θεοφιλεῖσαν μαρτυρήσαντα συμβῆναι ἀεὶ αὐτῷ καὶ τῆς αὐτῆς ἀδελφῶν· ἐπεὶ καὶ αὐτὰι τὸν ἴσον ποδῶν ἰσοπέδον, ἀεὶ τὰς ἱερέας, καὶ τὰς δικηγέτους ἡκιστοὺς ἀλάττωσαι, καὶ ἀεὶ τὰς δευτέρας ἑταίρας καὶ πτωχὰς φιλοτιμώμεναι τεταπεινωμένους καὶ ἐπιπαύσαι αὐτῆς πάσαις κοινῆς νύκτωρ ἑ μεθ' ἡμέραν τὸν θεὸν ὑμνεῖσαι καὶ ἀξιομάτως γυναικῶν νόμον ὑφασμάτων τῶν τοῖσταν ἐργῶν ἐπιμελεῖσθαι· ἡρώων ἡρώων καὶ δευτῶν, καὶ περὶ βασιλεύσασαι, καὶ ἐπιβασιλεύσασαι τεχθεῖσαι, καὶ τῶν θεῶν, παρὰ θεῶν ἱερέων ἡρώων μετῴσασαι, ἀναξίαν ἡρώων καὶ τὰ οἰκεία βίαι ἀφώρῃσαι· διὰ ταῦτα ἀεροφανῶς ἡλώων ὄντων τῶν θεῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἡρώων καὶ ὑπερμαχῶν ὄντων τῶν μὲν καὶ τῶν αὐτῶν κίνας καὶ τῆς δευτέρας ἐπεδίδε· πάσαις ἐπιπαύσαι, καὶ τὸν ὅλον κατ' αὐτῆς συνίστησαι ἀλλομάτως διελέεθαι.